

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 247/2010-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. júna 2010 predbežne prerokoval sťažnosť V. K., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, zastúpeného advokátkou JUDr. M. Š., K., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Trebišov č. k. 5 T/68/2009-97 z 18. augusta 2009 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4 To/5/2010 zo 17. februára 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. K. o d m i e t a pre nedostatok právomoci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. mája 2010 doručená sťažnosť V. K. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Trebišov (ďalej len „okresný súd“) č. k. 5 T/68/2009-97 z 18. augusta 2009 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 To/5/2010 zo 17. februára 2010 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z obsahu sťažovateľom podanej sťažnosti vyplýva, že tento bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 T/68/2009 z 18. augusta 2009 uznaný vinným zo spáchania zločinu ublíženia na zdraví, za spáchanie ktorého mu uložil nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 4 rokov, k výkonu ktorého ho zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Predmetný rozsudok okresného súdu napadol sťažovateľ odvolaním, ktoré krajský súd uznesením sp. zn. 4 To/5/2010 zo 17. februára 2010 zamietol.

3. Sťažovateľ podanie ústavnej sťažnosti zdôvodnil takto:

„Súd prvého stupňa... dospel k záveru, že sa žalovaný skutok stal a že ho spáchal obžalovaný, pričom... svoje rozhodnutie oprel iba a výlučne o výpoveď poškodeného... V rámci trestného konania nebol produkovaný ďalší usvedčujúci dôkaz...

Súd nebral do úvahy absenciu akéhokoľvek motívu na strane sťažovateľa...

Súd v odôvodnení sám pripustil, že motív spáchania skutku sa javí zastretým... Takýto postup je však v činnosti súdu neakceptovateľný, keďže tento by mal vinu páchatel'a ustáliť bez akýchkoľvek pochybností.

Súd prvého stupňa tak vo svojom rozhodnutí absolútne nerešpektoval jednu zo základných zásad trestného konania a to zásadu in dubio pro reo, znamenajúcu, že ak sú o otázke viny pochybnosti, ktoré nemožno rozptýliť dostupnými dôkazmi, treba rozhodnúť v prospech obžalovaného...

... postup súdu... naruša systém právnej istoty budovaný právnym poriadkom v rámci demokratického systému práva. Ak by sme prijali namietaný postup dotknutých súdov dostali by sme sa do nepriateľného stavu permanentnej neistoty nevinných subjektov... kde by... obvinenie zakladalo priamo akúsi prezumpciu viny, kde súd už neskúma či existuje iný usvedčujúci dôkaz, ale len či neexistuje dôkaz, ktorý uvedené vyvracia...

Sťažovateľ sa... obrátil na odvolací súd..., avšak odvolací súd sa obmedzil len na konštatovanie údajnej správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvého stupňa...

... k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná, platná a účinná právna norma. V tomto prípade však nepochybne nedošlo k ústavne konformnému výkladu relevantných právnych noriem a príslušné ustanovenie Trestného zákona bolo interpretované súdom spôsobom, ktorý je poznačený značnou mierou svojvôle súdu.

Sťažovateľ má za to, že postupom súdu prvého stupňa ako aj odvolacieho súdu mu bolo upreté právo na spravodlivý súdny proces a bola porušená zásada prezumpcie nevin...“

4. Na základe už uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Okresný súd... a Krajský súd... porušil právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 Ústavy..., ako i čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru...“

2. Uznesenie Krajského súdu... a rozsudok Okresného súdu... sa zrušujú a vec sa vracia Okresnému súdu... na ďalšie konanie

3. Sťažovateľovi sa priznáva právo na náhradu trov konania...“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti, alebo sťažnosti podané niekým zjavne

neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

6. Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nebolo v jeho právomoci preskúmanie napadnutého rozhodnutia okresného súdu preto, lebo na základe podaného odvolania patrilo do právomoci krajského súdu. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 5 T/68/2009 z 18. augusta 2009 podal riadny opravný prostriedok – odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd. Ústavný súd preto nemá právomoc na konanie o tej časti sťažnosti, v ktorej sa namieta porušenie práv sťažovateľa napadnutým rozhodnutím okresného súdu.

7. Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie označených práv uznesením krajského súdu sp. zn. 4 To/5/2010 zo 17. februára 2010, z obsahu sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že v danom prípade sťažovateľ nevyčerpal všetky prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd v systéme všeobecných súdov účinne poskytuje, keďže nepodal dovolanie proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu, a to napriek tomu, že sťažovateľom vytykané pochybenia v rozhodovacej činnosti súdov spočívajú v nedostatočných/chybných skutkových a právnych záveroch okresného a krajského súdu v jeho trestnej veci. Uvedené okolnosti je možné podľa názoru ústavného súdu subsumovať pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších zmien (ďalej len „Trestný poriadok“), a teda na podanie tohto účinného opravného prostriedku mal/má sťažovateľ zákonný potenciál.

8. Ústavou daná právomoc ústavného súdu neumožňuje ústavnému súdu nahrádzať rozhodovacia činnosť (právomoc) všeobecných súdov, ak je táto založená zákonom alebo na základe zákona. Ústavný súd môže založiť svoju právomoc na konanie až vtedy, ak fyzická alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv. Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby si sťažovateľ ako účastník konania zvolil medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd, naopak čl. 127 ods. 1 ústavy jednoznačne požaduje vyčerpanie všetkých

sťažovateľovi dostupných a účinných prostriedkov nápravy. Aj podľa stabilnej judikatúry ústavný súd nie je oprávnený poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa sťažovateľ mohol domôcť ochrany v konaní pred všeobecným súdom vlastnými, dovolenými a Trestným poriadkom ustanovenými procesnými úkonmi (I. ÚS 161/02, I. ÚS 79/07).

9. Ako to vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Keďže proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu bolo/je možné s ohľadom na sťažovateľom uvádzané okolnosti podať dovolanie, právomoc poskytnúť ochranu označeným základným právam sťažovateľa má najvyšší súd ako súd dovolací, čím bola zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu. Z uvedených dôvodov bola preto aj táto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde uznesením ako neprípustná odmietnutá.

10. Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2010